

Arrest

nr. 223 268 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2018 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA *loco* advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 5 februari 2016 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 11 februari 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Griekenland op 24 januari 2016 (Eurodac). Op 25 april 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 20,3 jaar oud was met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar.

1.2. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 30 november 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 11/02/2016
Overdracht CGVS: 03/06/2016*

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal op 4 oktober 2017, van 14:10 tot 18u04. U werd bijgestaan door een tolk Dari-Nederlands. Uw advocate, loco meester Byttebier, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Sheikh Dashgar (Herat stad, provincie Herat), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtou (Wardak stam) te zijn van origine. U woonde hier sinds uw geboorte samen met uw vader, moeder en 4 broers. Uw zussen waren immers allemaal al getrouwd. Intussen woont uw familie nog steeds in Herat-stad.

Nadat u slechte punten behaalde op school, werd u op 12/13-jarige leeftijd door uw familie gedwongen om uw school te verlaten en om vervolgens bij uw broer, B., te werken in de garage. Na een anderhalf jaar bent u ook hier gestopt met werken omdat er dingen verloren gingen waardoor uw broer B. u sloeg. Vervolgens hielp u uw vader thuis en werd u naar Jamaat Tablighi gestuurd om religieuze lessen te volgen. U achterhaalde dat de lesgevers van Jamaat Tablighi tot doel hadden om zelfmoordterroristen te creëren in plaats van religieuze les te geven. Ook was er sprake van seksueel misbruik van de jongens die samen met u les volgden. U vertelde dit aan uw ouders. Wanneer uw broer, B., dit te weten kwam, werd u door hem geslagen omdat hij dacht dat u hierover loog. Uw ouders namen vervolgens contact op met uw broer die reeds in België verbleef. Deze stuurde u documenten op in de hoop om u naar België te kunnen brengen. U ging vervolgens naar Kabul om een reispaspoort te verkrijgen, maar u slaagde er echter niet in om een paspoort te bemachtigen. Een maand voor 2016 ontsnapte u zelf aan een poging tot seksueel misbruik tegen uw eigen persoon. Vervolgens stuurden uw ouders u naar uw oom langs moederszijde. Toen u daar was besloot u om te vertrekken. U bent vervolgens naar Farah en Nimruz gereisd om zo naar Iran te gaan. U verbleef hier een week bij uw oom langs vaderszijde. Deze raadde u aan om verder te reizen en zo kwam u uiteindelijk aan in België.

U kwam op 05/02/2016 aan in België en u vroeg op 11/02/2016 asiel aan in België.

U legde in het kader van uw asielaanvraag de volgende documenten voor: uw taskara, een medisch attest en een uitnodiging vanwege de stad Antwerpen

B. Motivering

U vreest dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan zal worden vermoord door de mensen van Jamaat Tablighi waar u religieuze lessen volgde. U koestert deze vrees nadat u vernam dat er sprake was van seksueel misbruik door deze organisatie en nadat u beseftte dat deze organisatie mensen wil aanzetten om zelfmoordterrorist te worden. U vreest dit eveneens nadat u vernam dat mensen van Jamaat Tablighi na uw vertrek uit Afghanistan op frequente basis naar uw huis kwamen om te vragen waar u bent.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder werd er ook vastgesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Zo slaagde u er niet in om heldere en eenduidige verklaringen af te leggen betreffende uw problemen in Afghanistan, waardoor er aan uw asielmotieven geen geloof kan gehecht worden.

Zo dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste interview bij DVZ (CGVS vragenlijst dd. 26/05/2016) op geen enkele manier verwijst naar de problemen die u had omwille van de lessen die u volgde bij Jamaat Tablighi. Zo geeft u bij DVZ aan dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest voor uw leven door de onveiligheid en door uw broers (CGVS vragenlijst dd. 26/05/2016, vraag nr. 3.4.). U herhaalt dit later opnieuw door te zeggen dat er geen veiligheid is in Herat en dat u gestraft en gemarteld werd door uw broers doordat u gebuisd was op school (CGVS vragenlijst dd. 26/05/2016, vraag nr. 3.5.). Wanneer u bij het CGVS gevraagd wordt wat u nu precies vreest bij uw terugkeer naar Afghanistan, spreekt u echter enkel over die mensen die preekten om zelfmoordaanslagen te doen en die jongens misbruikten. U drukt zich zelfs ongerust uit over uw ouders en broers omdat u denkt dat ze in gevaar zijn omwille van Jamaat Tablighi (CGVS, p. 10). Deze tegenstrijdigheid is zeer opvallend gezien het feit dat het hier om het kernelement uit uw relaas gaat. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u geen ervaring had en dat u alles gezegd zou hebben als u het begrepen had. In verband met de gewijzigde rol van uw broers – initieel waren zij namelijk de reden dat u vluchtte en nadien werden ze door u beschreven als mogelijke slachtoffers van Jamaat Tablighi - in uw relaas, geeft u aan dat uw broers u toen niet geloofden over die mensen maar dat ze u nu wel geloven (CGVS, p. 14). Ook dit verklaart echter niet waarom u bij DVZ op geen enkele manier verwijst naar de problemen die u had met Jamaat Tablighi gezien het feit dat dit net hét kernelement van uw problemen in Afghanistan is. Het feit dat u zich niet eenduidig kan uitdrukken over het kernelement van uw asielrelaas zorgt ervoor dat uw verklaringen inzake uw asielrelaas weinig aannemelijk overkomen.

Voorts slaagt u er niet in om op een eenduidige en aannemelijke wijze het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen te schetsen. Zo werd er een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen betreffende de periode waarin u in de garage werkte met uw broer, B. Tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS vragenlijst dd. 26/05/2016, vraag nr. 3.5.), geeft u aan dat u van 1393 (omgerekend 2014) tot midden 1394 (omgerekend 2015) in de zaak van uw broer werkte. Vanaf midden 1394 (omgerekend naar begin september 2015) tot uw vertrek uit Afghanistan moest u thuisblijven van uw broers. Tijdens het gehoor op het CGVS, daarentegen, zegt u dat u tot 2012 met uw broer samenwerkte (CGVS, p. 14) in de garage, dat u vervolgens 1.5 jaar les volgde in de Jamaat Tablighi moskee en dat u ongeveer 4 jaar na het beëindigen van dit werk Afghanistan verliet (CGVS, p. 5). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u van 2012 tot 2014 begon te werken (CGVS, p. 14). Wanneer u erop gewezen wordt dat u even voordien nog zei dat u in 2012 stopte met uw werk, zegt u vervolgens dat het lang geleden was en dat u het vergeten bent (CGVS, p. 14). Het feit dat u plots zegt dat u van 2012 tot 2014 begon te werken (CGVS, p. 14) is zeer opvallend gezien het feit dat u eerder ook vermeldde dat u uw lessen in 2013 aanvatte (CGVS, p. 10). Bijkomend gaf u zelf in het begin van gehoor bij het CGVS aan dat u naar de moskee begon te gaan toen u stopte met werken (CGVS, p. 6). Gezien het feit dat u deze twee activiteiten zelf afzonderlijk situeert in de tijd, kunnen uw verklaringen geenszins overtuigen. Hierdoor slaagt u er evenmin in om bovenstaande tegenstrijdigheid op te helderen. Volgens het tijdsverloop dat u bij DVZ beschreef, kan er ook niet worden ingezien dat u na het afronden van uw werk in de garage nog 1.5 jaar religieuze les volgde bij Jamaat Tablighi.

Verder slaagt u er niet in om op een duidelijke manier de periode af te bakenen waarin u les volgde bij Jamaat Tablighi. Tijdens het gehoor bij het CGVS werd u gevraagd hoelang u nog in Afghanistan verbleef nadat u stopte met uw lessen (CGVS, p. 10). U antwoordde hierop dat dit niet meer dan een week was en dat u dan naar Farah vertrok en van Farah naar Nimruz. U herhaalt dit door te zeggen dat ze u tot de eerste maand van 2016 meenamen naar verschillende districten (CGVS, p. 11). Hieraan gelinkt werd u ook gevraagd hoelang u reeds lessen volgde in de moskee op het moment dat u naar Kabul vertrok (CGVS, p. 13) - u verklaarde namelijk bij DVZ dat u naar Kabul reisde om uw paspoort aan te vragen in dezelfde maand als dat u uw taskara verkreeg (datum taskara: 3/9/1393, omgerekend 24/11/2014) (CGVS vragenlijst dd. 26/05/2016, vraag nr. 3.5.). U zegt dat het in het midden van die dingen was toen uw broer die uitnodiging vanuit België stuurde. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt hoelang u al les volgde voor u naar Kabul ging, zegt u dat u in 2013 naar de moskee ging en dat het verder ging tot 2014 toen u die uitnodiging kreeg. Door uw eerdere verklaringen betreffende het tijdstip waarop u uw lessen stopzette, zou dit echter willen betekenen dat u van 2013 tot begin 2016 (CGVS, p. 14) les volgde bij Jamaat Tablighi ondanks het feit dat u zelf aangeeft dat u 1.5 jaar les volgde (CGVS, p. 10). Het feit dat u de periode waarin u les volgde bij Jamaat Tablighi niet op een eenduidige en duidelijke manier weet af te bakenen, is opvallend gezien het feit dat dit element net een essentieel element uit uw relaas betreft.

Ten slotte bent u evenmin in staat om eenduidige verklaringen af te leggen betreffende het laatste moment waarop u les volgde bij Jamaat Tablighi. Zo verklaart u dat u niet meer dan een week in Afghanistan verbleef nadat u ophield met deze klassen te volgen. Nadien ging u naar Farah en van Farah naar Nimruz.

U plaatste zowel het stopzetten van de lessen als uw vertrek uit Afghanistan in 2016 (CGVS, p. 10, 11, 4). U zegt echter eveneens dat u na het incident, waarbij uzelf wist te ontsnappen van een poging tot seksueel misbruik tegen uw persoon, niet meer terugkeerde naar de moskee (CGVS, p. 12) en dat uw vader u naar Iran stuurde na dit incident. Dit incident vond echter een maand voor 2016, bijna einde van 2015, plaats (CGVS, p. 11). Hieruit blijkt dat u zichzelf tegenspreekt betreffende het laatste moment dat u naar Jamaat Tablighi ging. U bent dus opnieuw niet in staat bent om zich eenduidig uit te drukken over het tijdsverloop van een essentieel element in uw relaas. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd.

Verder moet er ook worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-Generaal vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde betreffende uw ervaringen bij Jamaat Tablighi. Zo zegt u dat u niet langer dan 3 of 7 dagen naar de religieuze les mocht gaan omdat u nog te jong was (CGVS, p. 10). Op deze manier was u niet op de hoogte van mensen die effectief aanslagen verricht hebben doordat u ze na de les niet meer zag. U beperkt zich door te zeggen dat deze mensen naar Pakistan gestuurd werden (CGVS, p. 10). Ook kent u geen invloedrijke personen die gelinkt zijn aan Jamaat Tablighi (CGVS, p. 12). Dit is bijzonder gezien het feit dat u meermaals benadrukt dat ze een grote groep vormen die in heel Afghanistan informatie over u zou kunnen vastkrijgen (CGVS, p. 14). Wanneer u gevraagd wordt of de persoon die u les gaf, gekend was in de regio, zegt u dat u niet zoveel weet omdat er vele leraren waren. Gevraagd of de moskee aan bepaalde groeperingen gelinkt was, raakte u ook niet verder dan dat u hun netwerk niet kent (CGVS, p. 13). Indien u werkelijk 1.5 jaar les gevolgd heeft bij deze organisatie, zou er van u toch verwacht kunnen worden dat u meer kennis zou hebben over deze groep. Dit zorgt ervoor dat er opnieuw weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de periode dat u religieuze les volgde bij Jamaat Tablighi.

Uit het bovenstaande blijkt tevens dat u verwijzing maakt naar uw jonge leeftijd om uw gebrekkige kennis betreffende andere studenten van Jamaat Tablighi te verklaren (CGVS, p. 10). Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 21 april 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is. Dat u op 23 juli 1999 zou zijn geboren, blijkt dus na medisch onderzoek niet aannemelijk. Hoewel u verklaarde niet akkoord te gaan met de door medische studie vastgelegde leeftijd (verklaring DVZ, punt 4), kan er toch worden geconcludeerd dat de vaagheid van uw verklaringen op geen enkele manier verklaard kan worden door uw jonge leeftijd in Afghanistan. Er kan dus niet worden ingezien dat u door uw jonge leeftijd enkel naar de klassen van 3 dagen en van 7 dagen kon gaan waardoor u op geen enkele manier weet had over andere studenten van Jamaat Tablighi.

Welnu, al deze hierboven opgesomde elementen maken duidelijk dat aan de door u aangehaalde asielmotieven geen geloof kan gehecht worden. U wist namelijk niet aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk les volgde bij Jamaat Tablighi, laat staan omwille van die reden een vervolgingsvrees koestert, wat net het kernelement uitmaakt van uw asielaanvraag. Bijgevolg kan niet worden ingezien op welke manier u vervolging vreest vanwege de leden van Jamaat Tablighi bij terugkeer naar Afghanistan.

Ten slotte gaf u bij DVZ en tijdens het gehoor bij het CGVS aan dat u problemen had met uw broer, B. (CGVS, p. 11). Tijdens het gehoor werd hier dieper op doorgegaan. Er konden echter geen concrete indicaties gevonden worden waaruit zou blijken dat u tot op heden vervolging vreest vanwege uw broer, B. Deze problemen begonnen bijna twee maanden (CGVS, p. 12) voor uw vertrek uit Afghanistan toen u terugkwam van de moskee met de papieren waarmee u Afghanistan wou verlaten. Hij zag dat het Engelse woorden bevatte. Vervolgens zei hij dat u uw religie wou achterlaten en begon hij u te slaan (CGVS, p. 11). Nadien geeft u echter aan dat er voor dit incident geen probleem was met B. (CGVS, p. 12) en dat hij u nadien met rust liet. Verder geeft u ook aan dat hij u telkens sloeg als u een fout maakte en dat dit normaal was. Bijkomend werd u gevraagd waarom u bij DVZ dan meldde dat u vervolging vreest omwille van uw broer (CGVS, p. 14). U zegt hierop dat ze niet begrepen over die mensen (Jamaat Tablighi) op het moment dat ze u sloegen, maar dat ze u nu wel geloven. U geeft zelfs aan dat uw ouders en broers nu in gevaar verkeren door deze organisatie (CGVS, p. 10). Ondanks het gegeven dat geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen inzake de lessen die volgde en bijgevolg aan uw ongerustheid over uw familie hieromtrent, ontbreken duidelijke indicaties dat u als volwassen man bij terugkeer een vervolgingsvrees ten opzichte van uw broer B. dient te koesteren zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bevestigend hierbij is het gegeven dat u enkel naar de personen uit de Jamaat Tablighi verwijst als tijdens het gehoor naar uw vrees bij terugkeer wordt gevraagd (CGVS p.10).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Herat-stad wordt omschreven als een relatief stabiele stad met een bruisend economisch, sociaal en cultureel leven het geweldsniveau en de impact van het conflict is er verschillend van de rest van de provincie Herat. De stad wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan beschouwd. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat dat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit.

De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara bevat louter persoonlijke gegevens die op zich geen informatie geeft over de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Betreffende de leeftijd dient te worden gesteld dat dit door medisch wetenschappelijk onderzoek werd bepaald en een taskara dan ook niet van die aard is om dergelijk onderzoek te weerleggen. Uw medisch attest geeft aan dat u twee littekens heeft aan uw been. Dit wijst op een geleden schade in het verleden, maar een dergelijk attest is niet van dien aard dat de context waarin de vastgestelde verwondingen werden opgelopen hierdoor bepaald kan worden. Dit attest is dan ook geen direct bewijs om de door u beweerde vervolging in Afghanistan aan te tonen en kan de bovenstaande beslissing dus niet wijzigen. De uitnodiging vanwege de stad Antwerpen volstaat evenmin om uw problemen in Afghanistan aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van 11 vreemdelingen (çVreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Hij licht toe als volgt:

"Verzoeker volhardt in zijn verklaringen betreffende zijn asielrelaas.

Eerst en vooral zou verzoeker graag de argumenten die verwerende partij maakt in de bestreden beslissing weerleggen (onder A). Vervolgens wilt verzoeker erop wijzen dat verwerende partij heeft nagelaten het risico op vervolging wegens de verwestering van verzoeker te onderzoeken (onder B).

A. Weerlegging van de argumenten aangehaald door verwerende partij in de bestreden beslissing

A.1. Verwerende partij werpt op in de bestreden beslissing dat verzoeker een verschillende vrees aanhaalde bij zijn interview op het CGVS dan deze die hij opwierp bij DVZ.

In de bestreden beslissing argumenteert verwerende partij hierover: "Zo dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste interview bij DVZ [...] op geen enkele manier verwijst naar de problemen die u had omwille van de lessen die u volgde bij Jamaat-Tablighi. Zo geeft u bij DVZ aan dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest voor uw leven door de onveiligheid en door uw broers [...]. U herhaalt dit later opnieuw door te zeggen dat er geen veiligheid is in Herat en dat u gestraft en gemarteld werd door uw broers doordat u gebuisd was op school. [...] Wanneer u bij het CGVS gevraagd wordt wat u nu precies vreest bij uw terugkeer naar Afghanistan, spreekt u echter enkel over die mensen die preekten om zelfmoordaanslagen te doen en die jongens misbruikten. U drukt zich zelfs ongerust uit over uw ouders en broers omdat u — denkt dat ze in gevaar zijn omwille van Jamaat Tablighi (CGVS, p. 10).

Deze tegenstrijdigheid is zeer opvallend gezien het feit dat het hier om het kernelement uit uw relaas gaat. [...] (Bestreden beslissing, p. 2)

A.1.1. Er moet eerst en vooral verwezen worden naar de verklaringen van verzoeker bij DVZ. Toen aan verzoeker de vraag werd gesteld wat hij vreest en waarom hij dit vreest begon verzoeker zijn antwoord door te stellen: "Er zijn vier verschillende redenen." (DVZ interview, p. 1, zie stuk nr. 2) Vervolgens begon verzoeker de verschillende redenen op te sommen en verder te specificeren. Verzoeker vermeldde zeer duidelijk de eerste twee redenen door te stellen: "De eerste reden [...] De tweede reden (DVZ interview, p. 1) Echter, verzoeker ging nooit over tot het specificeren van de derde en vierde reden bij zijn DVZ gehoor. Met deze verklaring had verzoeker duidelijk aangegeven dat er verschillende redenen waren voor zijn vlucht uit Afghanistan. Daarenboven kon uit deze verklaring afgeleid worden dat hij nog niet alle redenen bij de DVZ had verteld.

Tijdens dit interview bij de DVZ werd er niet aan verzoeker gevraagd om ook de derde en vierde reden te specificeren. Gezien de jonge leeftijd van verzoeker (Het medisch onderzoek pinde verzoeker zijn leeftijd vast op "20.3 jaar waarbij een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is" (zie administratief dossier p. 105) Er moet altijd uitgegaan worden van de minimumleeftijd (18.3 jaar), wat tot gevolg heeft dat besloten moet worden dat verzoeker nog maar kort de meerderjarige leeftijd bereikt had op het moment dat zijn interview bij DVZ plaatsvond.) op het moment van zijn interview was het aan de persoon die het interview leidde om aan hem hierover verdere verduidelijking te vragen en kon het niet van verzoeker zelf verwacht worden dat hij uit eigen beweging verder in ging op de door hem nog niet vermelde redenen.

A.1.2. Ten tweede vermeldde verzoeker bij de aanvang van zijn interview op het CGVS dat hij niet alle redenen van vervolging heeft kunnen vertellen tijdens zijn interview bij de DVZ. Hij antwoordde op de vraag: "Heeft u er de voornaamste redenen kunnen vertellen waarom u Afghanistan heeft verlaten?" als volgt: "Nee, ik kon niet alles zeggen. Als ik een paar dingen zei dan zei de tolk dat het genoeg was en ik werd ook moe." (CGVS Gehoor p. 3, zie stuk nr. 3) Verzoeker werd niet gevraagd op dat moment in zijn interview om zijn antwoord verder te specificeren.

Bijgevolg heeft verzoeker zelf zowel tijdens zijn interview bij de DVZ als bij het aanvangen van zijn interview op het CGVS duidelijk aangegeven dat er nog - op het DVZ interview nog niet vermeldde - redenen zijn waarom hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht en dat bijgevolg zijn verhaal op de DVZ niet volledig was. Hierdoor kan verwerende partij dan ook niet terecht wantrouwen putten uit het feit dat verzoeker over zijn problemen met de moskee voor het eerst spreekt tijdens zijn interview op het CGVS.

A.1.3. Daarenboven moet opgemerkt worden dat verzoeker weldegelijk tijdens zijn gehoor op het CGVS aangaf dat hij mishandeld werd door zijn broer in Afghanistan. Enkele voorbeelden die kunnen worden teruggevonden in zijn interview:

"Mijn eerste interview ga ik aan dat ik geslagen werd. Hier is doktersattest dat ik geslagen werd." (CGVS gehoor p. 3)

"Toen sommige kits of voorraden verloren waren of mensen ze meenamen. Dan sloeg mijn broer mij en zei dat ik niet voor die dingen zorgde en daarom zijn die dingen verloren." (CGVS gehoor p. 5)

"[...] Als mijn vader dit zei aan mijn broer s, dan begon mijn broer mij te slaan. [...]" (CGVS gehoor p. 9)

"Ik had vooral problemen met B. A. Hij was ook mijn leraar. Toen ik zei dat ik niet naar de moskee ging, maakte hij mij vast aan een boom en hij sloeg mij. Ik ben niet goed met hem.

[...]

Toen ik terugkwam van de moskee had ik papieren bij die ik vermeldde in mijn eerste interview. Mijn broer is religieus. Hij zag die papieren bij mij. Hij zei wat zijn die papieren. Hij zag dat er Engelse woorden stonden op die papieren. Hij zei wilt u uw religie achterlaten en dan begon hij mij te slaan (CGVS gehoor p. 11)

"Hoe vaak zou uw broer u slaan? Als ik een fout maakte, werd ik geslagen en het was normaal. En gebeurde dit dagelijks, wekelijks of zelfs 1x per maand? Als u dit papier geeft om ergens te brengen. Als het papier geplooid was zou hij mij slaan omdat ik het niet goed gebracht heb." (CGVS gehoor p. 12)

Uit de manier waarop verzoeker verteld over deze gebeurtenissen kan afgeleid worden dat deze geweldplegingen tegen zijn persoon door zijn broer B. een constante waren in zijn leven. Het valt op dat verzoeker hierover bijna achteloos vertelt wanneer hij wordt gevraagd om zijn asielrelaas te vertellen, alsof dergelijke feiten de normaalste zaken zijn van de wereld.

Bijgevolg moet besloten worden dat hoewel verzoeker de mishandelingen door zijn broer niet expliciet vermeldde toen hem gevraagd werd naar zijn vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst (CGVS gehoor, p. 10), verzoeker deze gebeurtenissen weldegelijk heeft aangegeven tijdens zijn interview en dat hieruit een reden van vertrek uit zijn land van herkomst kan worden afgeleid.

A.2. Verwerende partij verwijt verzoeker niet "op een eenduidige en aannemelijke wijze het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen te schetsen." (bestreden beslissing p. 2) Meer specifiek refereert verwerende partij naar de inconsistenties in het aanduiden van de periode van verzoekers tewerkstelling in de garage van zijn broer en deze gedurende de welke verzoeker les volgde in de moskee.

Ten eerste moet er worden opgemerkt dat de inconsistenties niet groot zijn en dat de opeenvolging van de verschillende gebeurtenissen (1) het gaan naar school, 2) het helpen in de garage, 3) het gaan naar de moskee) wel consistent werd verteld door verzoeker.

Daarnaast stelt het rapport 'Beyond Proof van UNHCR dat het zich herinneren van data en periodes zeer moeilijk is en dat hieruit geen negatieve conclusies kunnen worden getrokken:

"[...] Memory for temporal information such as dates, times, frequency, duration and sequence, proper names; Verbatim of verbal exchanges; peripheral information, and the appearance of common objects are notoriously unreliable and may be difficult or impossible to recall."

Uit het volledige interview is duidelijk dat verzoeker zeer veel moeite heeft met het juist aangeven van tijdsperiodes. Zo verklaarde hij op minder dan vijf minuten een keer dat hij stopte met school op zijn 12 jaar en een andere keer toen hij 13 jaar was. (CGVS gehoor p. 5) Hieruit kan enkel worden afgeleid dat verzoeker het moeilijk heeft met het zich herinneren van tijdstippen en -periodes en niets meer.

A.3. Verzoekers kennis over 'Jamaat Tablighi'

Verwerende partij stelt dat verzoeker "vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde betreffende uw ervaringen bij Jamaat Tablighi (Bestreden beslissing, p. 2) Echter, verzoeker wist weldegelijk iets te vertellen over deze organisatie. Hij kon de naam van de Mullah geven die aan hem les gaf, vertelde over het verschil in klassen en over de linken van de organisatie met Pakistan. Voor het feit dat zijn informatie misschien beperkt blijft kan - in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert - weldegelijk een afdoende verklaring worden gevonden in zijn verklaring dat hij niet veel tijd in de moskee doorbracht.

B. Terugkeerders - Verwestering:

Verzoeker zal bij terugkeer naar Afghanistan gezien worden als 'terugkeerder'.

B.1. Terugkeerders worden eerst en vooral geconfronteerd met een vijandige houding van hun landgenoten. inclusief hun eigen familieleden. Zo worden ze o.a. gezien als 'mislukkelingen' en 'criminelen'.

Het recente EASO rapport "Afghanistan - individuals targeted under societal and legal norms" legt het stigma dat terugkeerders krijgen van betrokken te zijn bij criminaliteit als volgt uit:

"An Afghan programme officer who has worked with returnees for several international NGOs and frequently returns to the country (992), said that Afghans who go to Europe are thought to have 'everything' there, and when they return to Afghanistan, others have a difficult time understanding why someone would come back. As a result, Afghans who are returned or sent back are suspected of having done something wrong like being involved with criminality, or, being flawed in some way that lead them to be sent back or returned (993)."

Een specifiek stigma dat voor veel problemen zorgt is dat wanneer terugkeerders voor een lange tijd hebben verbleven in een Westers land. ze waarden en gedragingen vreemd aan de Afghaanse cultuur aangeleerd hebben, wat vaak niet in goede aarde valt van hun landgenoten.

"The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'contaminated'. [...] "They ail bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir... all sorts of insults. " In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will. Deportation exposes and compounds the stigma of contamination, particularly for those without economic or social power. As seen from Najib's comments, this can lead to murder." (p. 32)

"Dr Anicée Van Engeland in her written response to Asylors on 11 June 2017 describes the stigma attached to having been returned from the West, explaining that "there is a clear rejection of those who have changed when abroad", citing changes such as embracing secularism, turning towards another religion or expressing their sexuality.

"Society fears returnees as they are perceived as intoxicated by western values; some of the youngest ones even picked up an accent when speaking Dari or Pashto, making them foreigners in their own home country. There is a clear rejection of those who have changed when abroad: for example, some might have embraced secularism or might have turned towards another religion; other might have discovered their sexuality and became homosexuals. Such behaviours will be rejected and will cause rejection if not death.

These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the most difficult it is for them to re-integrate: a young ; Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends; go out and grow up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example.

Attitude towards religion is often a problem for returnees: when living abroad, some Afghans might have discovered secularism or a more relaxed way of practicing Islam. They find themselves at odds with the rest of society when they are returned: they lost the habit of praying or fasting, got used to drinking alcohol, have learned to speak to women... Many of the young individuals I interviewed in Europe admitted they didn't pray or fast anymore. They have forgotten those rituals because the society they lived in had other rules.

Return within an individual community is therefore complex. Relocation proves even more complex as the returnee will have to re-enter a society with rituals it has forgotten about and will have also to adapt to local mores, as each province of Afghanistan is different. "

(Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)"

Abdul Ghafoor, directeur van AMASO bevestigt:

"In terms of westernized lifestyle and religious issues, they aren't perceived very well. It has been very easy to recognize a person if someone has been to Europe from the way of style, haircut and clothes. Yes, there are times they are excluded from the society. Both because people will not accept it, and the fear of failure they have of deportation. They think they failed in the journey, and necessarily they are not included in the society, and this is a huge problem for them.[...]

Ook het EASO rapport "Afghanistan - individuals targeted under societal and legal norms" bevestigt:

"According to some sources, Afghan deportees and returnees are seen with suspicion (1044) and sometimes seen by their family and community as 'contaminated' by the West (1045), having become 'Westernised', or 'un-islamic' whilst in Europe (1046), such as teenagers and young adults with 'visible and invisible signs of their cultural change' through differences in clothing, behaviours, and accents (1047). Several sources explained that local mistrust and community gossip generate fear of problems."

De veranderde wereldvisie van terugkeerders leidt ook tot uitsluiting van hun eigen families, Dr. Anicée Van Engeland stelt hierover:

"Besides, anyone who has become different during the trip abroad will be rejected by society: speaking with an accent, engaging into conversation when not talked to, dressing differently, going to the gym, using skype to speak to friends abroad are all examples I have encountered that have justified family exclusion."

Dr. Abdul Ghafoor, directeur van AMASO verklaart hierover het volgende:

"Regarding to the westernized lifestyle let me talk about the stigma of deportation. We all know we have been raised in Muslim family. For someone who has been in Europe for 5 or 6 years and he has been away from religious issues, so it is very difficult to reintegrate into the family and society. Yes, there have been case that returnees were marginalized by the family because they are too westernized and they can create problems for their brother, their sister and parents, so they tell them don't come to the area and stay away from us."

Deze stigma's leiden ertoe dat terugkeerders er vaak voor opteren om het te verbergen dat ze terug gekeerd zijn en het dan ook niet aan hun familie te melden.¹⁰

Tot slot moet ook opgemerkt worden dat terugkeerders vaak het slachtoffer worden van valse beschuldigingen en dat hun verblijf in het buitenland vaak als excuus wordt gebruikt om (vroegere of nieuwe) vetes uit te vechten:

"Shen [Dr. Schuster] explained that in Afghanistan, it is very difficult to defend oneself against accusations, false or not, of being a spy, having loose morals, or having lapsed as a good Muslim (1049). Abubakar Siddique expressed the view that returnees are not targeted solely because they have returned from the West; he said it may be used against someone for individualistic disputes, explaining that accusations about one's past in the West can be instrumentalised to target a person for other, different reasons (1050). For example, a neighbour knows about a person's past in a Western country and this can be used to start a negative rumour about someone or to accuse them of something later (1051). Marieke van Houte also noted that mistrust in the community generated fear for returnees that neighbours might use their migration history against them, such as informing the Taliban because of jealousy or envy (1052)."

B.1.1. Verzoeker heeft reeds overduidelijk westerse waarden en gedragingen aangenomen die niet bij de Afghaanse gemeenschap bij een terugkeer in goede aarde zouden vallen.

Verzoeker is een jongeman die sinds zijn aankomst in België begin 2016 verblijft in het gezin van zijn broer en schoonzus die reeds geruime tijd in België woonachtig zijn. (zie stuk nr. 7) Zijn broer verblijft reeds in België sinds 2011, zijn schoonzus zelfs al sinds 2001. Beiden hebben de Belgische nationaliteit verkregen na een procedure te hebben doorlopen waarin ze o.a. hun integratie moesten bewijzen. (zie stuk nr. 8) Gedurende de velen jaren van hun verblijf hebben ze de westerse waarden, gewoonten en denkpatronen eigen gemaakt. Zo draagt de schoonzus van verzoeker o.a. geen sluier meer. (zie stuk nr. 9) Automatisch heeft dit een versnelling teweeggebracht in de overname van deze waarden, gewoonten en denkpatronen in hoofde van verzoeker. Waar hij in de praktijk 'slechts' twee jaar in België verblijft, is zijn integratie al veel verder gevorderd. Aanwijzingen hiervan kunnen ook gevonden worden in de brieven die toegevoegd worden door leerkrachten van verzoeker. (zie stukken nrs. 10- 14)

Een aantal voorbeelden van integratie die kunnen teruggevonden worden in de brieven:

"Tijdens de zomermaanden van dat jaar leerde hij op eigen houtje, en met de hulp van enkele goede vrienden, de basis lezen en schrijven in ons geschrift en in onze taal.

[...]

Na een stage van twee weken kreeg hij volgende feedback: "S. legde een vlekkeloze snuffelstage af. Hij steekt met kop en schouders boven de andere snuffelaars uit. Zijn attitude, werkhouding en voorkennis zijn een opsteker. Hij is beleefd en gemotiveerd. Hij is volgend jaar welkom in de stageschool.

[...]

Salem is een schoolvoorbeeld van integratie. Hij heeft, ook al tijdens de periode van zijn procedure, elk moment aangegrepen om zijn plekje in België te verdienen.

[...]

Salem integreerde volledig in onze maatschappij." (Brief Lien Van Houtven, d.d. 18 december 2017, zie stuk nr. 12)

"[...] leren lezen en schrijven, een nieuwe taal leren, de nieuwe cultuur omarmen en één worden met je nieuwe omgeving [...] in al die aspecten slaagde S. met glans." (Brief Zenah Ismail, d.d. 18 december 2017, zie stuk nr. 11)

Zijn wereldbeeld wordt verder vormgegeven door zijn vrijwilligerswerk bij 'Derde lijn' in Antwerpen (zie stuk nr. 15) en zijn stage bij een garage (zie stuk nr. 16). Verzoeker heeft ook veel hechte vriendschappen gevormd met mensen afkomstig van over de hele wereld waarmee hij bij een terugkeer naar Afghanistan enkel contact zal kunnen onderhouden via kanalen zoals skype.

B.1.2. Daarenboven is de kans reëel dat verzoeker niet door zijn familie. en dan voornamelijk zijn broers, met open armen zal worden ontvangen bij terugkomst in Afghanistan. Uit zijn interview blijkt duidelijk dat zijn broers in Afghanistan een fundamentalistische visie hebben op religie:

"[...] maar ze zijn een beetje fundamentalist. Religieus vooral." (CGVS gehoor, p. 11)

"Toen ik terugkwam van de moskee had ik papieren bij die ik vermeldde in mijn eerste interview. Mijn broer is religieus. Hij zag die papieren bij mij. Hij zei wat zijn die papieren. Hij zag dat er Engelse woorden stonden op die papieren. Hij zei wilt u uw religie achterlaten en dan begon hij mij te slaan." (CGVS gehoor p. 11)

"Ik ben bang dat als ik langer zou studeren dat ze mijn familie zouden kunnen overtuigen om mij ook naar Pakistan te sturen." (CGVS gehoor p. 10)

Na een verblijf van twee jaar in een Westers land zal er bij verzoeker voor gezorgd hebben dat de Westerse tekenen nog veel meer aanwezig zijn bij hem. Dit werd hierboven ook aangetoond. Als het geconfronteerd worden met Engelse woorden, die nog niet eens geschreven waren door verzoeker, al een dergelijke agressieve reactie bij verzoekers broer teweegbracht, kan er redelijk van uitgegaan worden dat de reactie van de broer t.o.v. de verzoeker nog erger zal zijn als hij geconfronteerd wordt met zijn verwesterde broer.

B.2. Daarenboven laten niet-statelijke actoren terugkeerders die de Westerse waarden hebben overgenomen allesbehalve met rust.

B.2.1. Terugkeerders zijn eerst en vooral een doelwit voor hen:

"The 2016 UNHCR Eligibility guidelines state that AGEs (Anti---Government Elements) reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs.

"AGEs (Anti-Government Elements) reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community.

There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country. [...]"

en

"In email correspondence with Asylos, Tim Foxley described the risk of being perceived as Westernised' in Afghanistan and cited two examples of Taliban violence against 'Westernised' Afghans.

"There are several examples of persecution by insurgent groups based on chance encounters. A report from September 2014 highlighted the fate of an Afghan returning to Afghanistan after some years away, seen as a "Westerner" and dragged off a bus at a Taliban checkpoint. He was the only person on the bus this happened to. He was beaten, tortured and executed. In October 2014, a member of the Hazara ethnic group was captured and tortured by the Taliban after he had been returned to Afghanistan following an asylum bid in Australia." (Source: Email correspondence with Tim Foxley, 22 June 2017)

Ook het recente EASO-rapport "Afghanistan - individuals targeted under societal and legal norms", bevestigt dat personen die geassocieerd kunnen worden met het Westen geïsoleerd worden door de niet-statelijke actoren:

"Sources indicate that Afghans who are identifiable as being associated with international forces or Western countries may be targeted by the Taliban and insurgent groups (956) "

Dit EASO-rapport verwijst ook naar onderzoek verricht door RSN (Refugee Support Network) die aangaf dat meer dan % van de ondervraagde terugkeerders geconfronteerd zijn geweest met niet- statelijke actoren die hen valseerde. De volgende voorbeelden werden gegeven:

"A young man being held up at gunpoint by a person who indicated the assailant said he knew he was back from the UK;

A young person who told of the Taliban abduction of an older returnee who worked for ISAF, and another who was affiliated with the ANA (980);

Three returnees living in hosted accommodations were asked to leave their housing due to 'risk association'. Without providing more details, RSN reported that a young man with enemies within armed groups said a man came looking for him at the house where he was staying, and questioned the hosts(981);

A young person told RSN that a friend of his who returned from Norway was reportedly killed by the Taliban between Ghazni and Kandahar because he had his 'international papers ' and bank card on his person (982). This information could not be corroborated."

Daarbij komt dat hun afwezigheid er ook voor zorgt dat ze minder / niet meer bekend zijn. Dit brengt onveiligheid t.a.v. hun persoon met zich mee:

"But being 'known' in the context of forced return to Afghanistan is not just a confidence boost or about making friends and people 'liking you'. Rather, it can mean safety and security in a volatile environment wracked with instability and distrust."

Terugkeerders die terug kunnen intrekken bij familieleden, ontsnappen niet aan deze negatieve aandacht: "Even for those I interviewed who had been able to reconnect with family members upon their return, their experience denoted that it had been far from 'easy':

"I was from this province originally, but it is eight years that I have been out of the community; out of the public there. When I was here before, it was completely different: different people even. Now that I have come back, it is all new people... There is a lot of pressure on my brother now that I have been living with him sometimes. It is the same pressure that comes on me. If he goes out, for example to work on the land, a lot of people and the commanders, they ask him questions me."

B.2.2. Terugkeerders — door sociale en economische moeilijkheden waarmee ze worden geconfronteerd en die ook verder worden besproken in het rapport van Asylos- zijn daarenboven een gemakkelijke prooi voor rekrutering door niet-statelijke actoren:

"Kabul is prone to recruitment. The Taliban and other non-state actors have, so far, largely recruited from non-urban and remote areas; they are turning now to urban areas. This is explained by the fierce recruiting competition between different non-state actors and the arrival of ISIS on the scene. There is a dire need for fresh fighters as most young males living in non- urban areas have departed when faced with the risk of being recruited. They either left for larger cities or went abroad. This is why groups like the Taliban now take the risk to recruit inside cities, and this is where many returnees hide. The recruitment takes all forms and happens everywhere. Besides, the young men who are returned and sent to Kabul (or any other large city) soon face unemployment because of the lack of community and family support. These children, adolescents and young adults often become homeless or drug addicts and are vulnerable to recruitment by non-state actors. This explains the presence of the Taliban inside Kabul and other cities: the Taliban know they can prey on easy targets, namely youngsters freshly arrived, lost and vulnerable.

In some areas, the Taliban and ISIS now offer a salary to new recruits; in a country where unemployment is rampant, young men who have been returned could be tempted to join an armed group. "

Door verzoekers slechte band met zijn broers die nog in Afghanistan woonachtig zijn, zal verzoeker niet kunnen terugvallen op de steun van zijn familieleden wat een reëel risico inhoudt van een slechte socio-economische situatie voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan. Dit samen met het feit dat hij overduidelijk de westerse waarden en gewoonten heeft aangenomen, maakt hem een vogel voor de kat voor de niet-statelijke actoren, zowel als een slachtoffer van een van hun vergeldingsacties als voor een potentiële rekrutering door hen.

B.2.3. Hierbij kan ook verwezen worden naar het risico dat terugkeerders lopen om ontvoerd te worden en enkel worden vrijgelaten wanneer er losgeld betaald wordt. Het hierboven reeds geciteerde EASO Rapport stelt als volgt:

"Kidnapping for ransom and extortion have become an increasingly widespread form of criminality in major cities in Afghanistan in recent years (1013). Afghans returning from the West are frequently perceived by others to be a source of funds, or wealthy after having spent time abroad (1014) and returnees fear being kidnapped for ransom for this reason (1015), or that their children will be abducted for extortion (1016). The Australian government states in a 2015 report that there are 'occasional reports' of alleged kidnapping after return (1017).[...]

In 2015, an article about returned Afghans from the UK gave the example of a man who was beaten and held for ransom and extorted by criminals, but managed to escape (1019).

Dr. Schuster indicated that she knew of three cases where returned Afghans were threatened or beaten up on the basis of their perceived wealth (1020). "

B.3. Verzoeker zal als terugkeerder in Afghanistan ook allesbehalve met open armen worden onthaald door de Afghaanse autoriteiten. De hulp die terugkeerders krijgen bij hun eerste stappen terug op Afghaanse bodem is eerst en vooral zeer beperkt. Meer fundamenteel is echter dat terugkeerders door de Afghaanse overheid worden beschouwd als een destabiliserende factor, een financiële last en een risico voor de nationale veiligheid. In het Asylos rapport 'Situation of young male Westernised returnees to Kabul' verwoordt dr. Anicée Van Engeland het als volgt:

"Institutions are overwhelmed with returnees and mass returns undermine the attempts at stabilizing a fragile country. As a result, the Afghan government has tried to prevent or slow down repatriations. Yet, the country has been compelled into taking back the returnees: the EU but also Iran and Pakistan have negotiated humanitarian aid and financial support in exchange for Afghanistan's compliance in the matter. The outcome is a feeling of resentment from the part of the State authorities towards returnees.

I have noted during my interviews with Afghans and during my work done as an expert witness that young male returnees are a financial burden for the State: they are often isolated from their family or community, have sold everything to travel, and come back as vulnerable individuals in need in a system that cannot provide assistance. These returnees are unable to contribute to a weakened economy and add up to an already strained labour market; the State would rather have them abroad, sending remittances back home. State authorities are also very much aware of the security threat that these young male returnees represent for the State: the lack of educational or job opportunity means that these individuals can turn to drug trafficking or that they constitute soft targets for recruitment by armed non-state actors. These are two of the threats Afghanistan continuously seek to address; therefore, taking in returnees to whom no support can be provided is an indirect contribution to drug and violence.

There is therefore very little sympathy for returnees. It is often expressed through rudeness and insults from authorities, but also an unwillingness to address returnees' claims or requests. I have heard of insults at the Afghan embassy where officials were very slow to issue relevant documents. This lack of sympathy is also explained by the security risk these young men represent: the Afghan National Police or local institutions are keen to avoid granting protection to returnees as this might impact the local security equilibrium. I have had cases where the local security was made possible through the collaboration of all institutional and non-institutional actors alike; yet this relative peace could be broken by the arrival a young male returnee if armed non-state actors began to fight to recruit him." (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)"

"The AAN report's conclusive assessment of the returns procedure describes the services available to voluntary and forced returnees as "patchy and in many cases insufficient to provide a realistic chance to start a new life in Afghanistan." The Afghan government is still in the process of developing policies and fundraising mechanisms and therefore unprepared to deal with the massive influx of returnees."

Als terugkeerder zal verzoeker ook als dusdanig door de Afghaanse autoriteiten worden behandeld.

B.4. Het opnieuw opbouwen van hun leven is extreem moeilijk voor terugkeerders:

"Returnees reportedly experience severe difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. 194 An estimated 40 per cent of returnees are reportedly vulnerable with poor access to livelihood, food, and shelter.

195 Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihoods and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming land and property.¹⁹⁶

Een van de grootste problemen waarmee terugkeerders geconfronteerd worden is de discriminatie t.o.v. hen op de jobmarkt.

"In a report carried out by Refugee Support Network in 2016, returnees describe discrimination in the job market.

"Discrimination

Other young people struggled to either find or sustain work as a result of experiencing discrimination against returnees. In five separate cases, young people talked about being made redundant or refused employment when it emerged that they were a returnee. It appears that this is not an issue that subsided with time, with one young person reporting that even several months after being back in Afghanistan, his employer "had to let me go - because he said I had a bad story ... now it's hard to find work because if anyone knows about my story I'm afraid because my life would be in danger " (R18, ILD) Another two young people said that fear of being discovered as a returnee had prevented them from going out to find work, with one explaining that "they will find out who I am and where I have come back from if I work. The rumours will spread from there" (R22, IM3). [...]"

Verzoeker zal bijgevolg bij terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd worden met een vijandige houding van de Staat, zijn landgenoten, zijn eigen familieleden en de niet-statelijke actoren. Dit gekoppeld aan het concrete profiel van verzoeker, namelijk dat van een persoon die overduidelijk de westerse waarden en gedragingen heeft overgenomen, en het profiel van zijn religieus-fundamentalistische familie in Afghanistan, maakt dat zijn vrees voor vervolging op basis van zijn verwestering gegrond is.

C. Veiligheidssituatie Herat

Het Cedoca rapport van mei 2017 toegevoegd aan het administratief dossier geeft geen rooskleurig beeld van de veiligheidssituatie in Herat:

"Recently, security in the province has worsened, with several districts seeing heavy clashes between Afghan government forces and the armed opposition, mostly the Taliban, and between rival Taliban factions." (Cedoca, p. 6)

Hoewel het rapport aangeeft dat Herat-stad relatief stabiel is, vinden er ook geregeld aanvallen plaats van niet-statelijke actoren en viert criminaliteit er hoogtij. Zo vermeldt het rapport dat er 118 veiligheidsincidenten plaatsgevonden hebben in Herat Stad tijdens de periode 1 september 2016 tot 28 februari 2017."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten:

"1. Verslag interview DVZ interview, d.d. 26 mei 2016;

2. CGVS gehoor, d.d. 4 oktober 2017;

3. UNHCR, "Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Beyond Proof", mei 2013, beschikbaar op: <http://www.imhcr.org/protection/operations/51a8a08a9/full-report-bevond-proof-credibility-assessment-eu-asylum-systems.html>, p. 58-59;

4. Asylos, 'Afghanistan: Situation of young male Westernised Returnees to Kabul', 2017, beschikbaar op: <https://asylos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-I.pdf>;

5. EASO, "Afghanistan - Individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op: https://coi.easo.europa.eu/administratiQn/easo/PLib/Afghanistan_targeting_societv.pdf. 92- 107;

6. Gezinssamenstelling, d.d. 3 januari 2018;

7. Belgische identiteitskaarten R. W. A. (broer verzoeker) en E. Z. (schoonzus verzoeker);

8. Foto verzoeker samen met broer en schoonzus;

9. Brief Katrien VAN CALSTER;

10. Brief Zenah ISMAIL;

11. Brief Lynn VAN HOUTVEN;

12. Brief Veroniek STRAGIER;

13. Brief Lisa HENDRICKX;

14. Brief 'Derde lijn';

15. Foto verzoeker met stagemeester;

16. UNHCR, 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan', 19 april 2016, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>. p. 31-32;".

De stukken 2 en 3 bevinden zich in het administratief dossier als stuk 16.

2.1.3. In de nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij brengt ook het EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation"* van december 2017 ter kennis.

2.1.4. In een aanvullende nota van 14 mei 2019 brengt verzoeker nog bijkomende stukken bij over zijn profiel van verwesterde jongeman:

"1) Zijn studentenovereenkomsten – arbeiders – deeltijds (zie stuk nr. 1 en 2) [...]

2) Schoolattest (stuk nr. 3)".

2.1.5. In een aanvullende nota van 24 april 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport *"Afghanistan security situation"* van december 2017;
- het EASO-rapport *"Afghanistan security situation"* van mei 2018;
- het EASO-rapport *"Country guidance: Afghanistan"* van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in hoofde van verzoeker.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, kan verzoeker niet worden gevolgd dat hij niet alle redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft kunnen meedelen bij aanvang van de procedure. Het loutere feit dat verzoekers antwoord begint met een opsomming dat er vier verschillende problemen zijn, maar er slechts twee letterlijk in een opsomming betreft, heeft niet tot gevolg dat hij niet alles heeft kunnen vertellen. Uit de CGVS-vragenlijst blijkt immers dat verzoeker verder werd bevraagd over de door hem aangehaalde problemen en dat hem werd gevraagd of hij nog iets had toe te voegen. Verzoeker heeft aangegeven dat hij niets meer had toe te voegen. Bijgevolg stelt verzoeker ten onrechte dat hem had moeten worden gevraagd wat de derde en vierde reden was, aangezien hem voldoende de kans werd gegeven om zijn problemen toe te lichten. Ook verzoekers loutere mededeling bij aanvang van het CGVS-interview dat hij niet alles kon zeggen, gevraagd of hij de voornaamste zaken heeft kunnen aangeven bij aanvang van de procedure, en zijn verwijzing naar zijn jonge leeftijd bij aanvang van de procedure werpen geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker op geen enkele manier heeft verwezen naar de problemen die hij had omwille van de lessen bij Jamaat Tablighi, terwijl hij tijdens het CGVS-interview uitsluitend dit element aanhaalt wanneer verzoeker wordt gevraagd naar wat zijn vrees is bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad bevestigt het standpunt van de bestreden beslissing dat verzoekers problemen ongeloofwaardig voorkomen, doordat hij zich niet eenduidig kan uitdrukken over wat hij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker meent dat er altijd moet worden uitgegaan van de minimumleeftijd, zodat hij volgens het leeftijdsonderzoek 18,3 jaar oud moet zijn geweest. Dit is echter in strijd met de duidelijke bewoordingen dat een vork wordt gehanteerd en dus een leeftijd van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar.

Verzoekers grieven dat hij ook vermeldde dat hij problemen kende met zijn oudere broer B., gaan voorbij aan de terechte vaststelling dat hierop inderdaad werd ingegaan tijdens het CGVS-interview. De bestreden beslissing stelt vervolgens op goede gronden dat er geen concrete indicaties zijn waaruit zou blijken dat verzoeker tot op heden vervolging vreest omwille van zijn broer B.

De verwijzing naar zijn verklaring dat hij op vijf minuten tijd stelde dat hij stopte met school op zijn twaalf of toch op zijn dertien jaar, haalt de motivering van de bestreden beslissing niet onderuit waar deze ingaat op het tijdsverloop van verzoekers werk in de garage en zijn lessen bij Jamaat Tablighi.

Hierover legde verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen af, aangezien hij deze afzonderlijk in de tijd situeert, maar hij niet eenduidig kan aangeven wanneer hij begon en stopte met werken en wanneer hij de lessen bij Jamaat Tablighi volgde. Uit het geheel van elementen die verzoeker heeft voorgelegd, met name zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en deze afgelegd tijdens het CGVS-interview, blijkt dat verzoekers relaas wat het kernelement betreft, zijn problemen die voortvloeien uit de lessen bij Jamaat Tablighi, niet aannemelijk is. Een verwijzing naar de vage en weinige verklaringen over zijn lessen bij Jamaat Tablighi, zoals de naam van een mullah die les gaf of het verschil in klassen, bevestigt slechts de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing pertinent en terecht motiveerde dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt:

“U vreest dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan zal worden vermoord door de mensen van Jamaat Tablighi waar u religieuze lessen volgde. U koestert deze vrees nadat u vernam dat er sprake was van seksueel misbruik door deze organisatie en nadat u beseftte dat deze organisatie mensen wil aanzetten om zelfmoordterrorist te worden. U vreest dit eveneens nadat u vernam dat mensen van Jamaat Tablighi na uw vertrek uit Afghanistan op frequente basis naar uw huis kwamen om te vragen waar u bent.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder werd er ook vastgesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Zo slaagde u er niet in om heldere en eenduidige verklaringen af te leggen betreffende uw problemen in Afghanistan, waardoor er aan uw asielmotieven geen geloof kan gehecht worden.

Zo dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste interview bij DVZ (CGVS vragenlijst dd. 26/05/2016) op geen enkele manier verwijst naar de problemen die u had omwille van de lessen die u volgde bij Jamaat Tablighi. Zo geeft u bij DVZ aan dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest voor uw leven door de onveiligheid en door uw broers (CGVS vragenlijst dd. 26/05/2016, vraag nr. 3.4.). U herhaalt dit later opnieuw door te zeggen dat er geen veiligheid is in Herat en dat u gestraft en gemarteld werd door uw broers doordat u gebuisd was op school (CGVS vragenlijst dd. 26/05/2016, vraag nr. 3.5.). Wanneer u bij het CGVS gevraagd wordt wat u nu precies vreest bij uw terugkeer naar Afghanistan, spreekt u echter enkel over die mensen die preekten om zelfmoordaanslagen te doen en die jongens misbruikten. U drukt zich zelfs ongerust uit over uw ouders en broers omdat u denkt dat ze in gevaar zijn omwille van Jamaat Tablighi (CGVS, p. 10). Deze tegenstrijdigheid is zeer opvallend gezien het feit dat het hier om het kernelement uit uw relaas gaat. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u geen ervaring had en dat u alles gezegd zou hebben als u het begrepen had. In verband met de gewijzigde rol van uw broers – initieel waren zij namelijk de reden dat u vluchtte en nadien werden ze door u beschreven als mogelijke slachtoffers van Jamaat Tablighi - in uw relaas, geeft u aan dat uw broers u toen niet geloofden over die mensen maar dat ze u nu wel geloven (CGVS, p. 14). Ook dit verklaart echter niet waarom u bij DVZ op geen enkele manier verwijst naar de problemen die u had met Jamaat Tablighi gezien het feit dat dit net hét kernelement van uw problemen in Afghanistan is. Het feit dat u zich niet eenduidig kan uitdrukken over het kernelement van uw asielsrelaas zorgt ervoor dat uw verklaringen inzake uw asielsrelaas weinig aannemelijk overkomen.

Voorts slaagt u er niet in om op een eenduidige en aannemelijke wijze het tijdsverloop van de verschillende gebeurtenissen te schetsen. Zo werd er een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen betreffende de periode waarin u in de garage werkte met uw broer, B. Tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS vragenlijst dd. 26/05/2016, vraag nr. 3.5.), geeft u aan dat u van 1393 (omgerekend 2014) tot midden 1394 (omgerekend 2015) in de zaak van uw broer werkte. Vanaf midden 1394 (omgerekend naar begin september 2015) tot uw vertrek uit Afghanistan moest u thuisblijven van uw broers. Tijdens het gehoor op het CGVS, daarentegen, zegt u dat u tot 2012 met uw broer samenwerkte (CGVS, p. 14) in de garage, dat u vervolgens 1.5 jaar les volgde in de Jamaat Tablighi moskee en dat u ongeveer 4 jaar na het beëindigen van dit werk Afghanistan verliet (CGVS, p. 5). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u van 2012 tot 2014 begon te werken (CGVS, p. 14).

Wanneer u erop gewezen worden dat u even voordien nog zei dat u in 2012 stopte met uw werk, zegt u vervolgens dat het lang geleden was en dat u het vergeten bent (CGVS, p. 14). Het feit dat u plots zegt dat u van 2012 tot 2014 begon te werken (CGVS, p. 14) is zeer opvallend gezien het feit dat u eerder ook vermeldde dat u uw lessen in 2013 aanvatte (CGVS, p. 10). Bijkomend gaf u zelf in het begin van gehoor bij het CGVS aan dat u naar de moskee begon te gaan toen u stopte met werken (CGVS, p. 6). Gezien het feit dat u deze twee activiteiten zelf afzonderlijk situeert in de tijd, kunnen uw verklaringen geenszins overtuigen. Hierdoor slaagt u er evenmin in om bovenstaande tegenstrijdigheid op te helderen. Volgens het tijdsverloop dat u bij DVZ beschreef, kan er ook niet worden ingezien dat u na het afronden van uw werk in de garage nog 1.5 jaar religieuze les volgde bij Jamaat Tablighi.

Verder slaagt u er niet in om op een duidelijke manier de periode af te bakenen waarin u les volgde bij Jamaat Tablighi. Tijdens het gehoor bij het CGVS werd u gevraagd hoelang u nog in Afghanistan verbleef nadat u stopte met uw lessen (CGVS, p. 10). U antwoordde hierop dat dit niet meer dan een week was en dat u dan naar Farah vertrok en van Farah naar Nimruz. U herhaalt dit door te zeggen dat ze u tot de eerste maand van 2016 meenamen naar verschillende districten (CGVS, p. 11). Hieraan gelinkt werd u ook gevraagd hoelang u reeds lessen volgde in de moskee op het moment dat u naar Kabul vertrok (CGVS, p. 13) - u verklaarde namelijk bij DVZ dat u naar Kabul reisde om uw paspoort aan te vragen in dezelfde maand als dat u uw taskara verkreeg (datum taskara: 3/9/1393, omgerekend 24/11/2014) (CGVS vragenlijst dd. 26/05/2016, vraag nr. 3.5.). U zegt dat het in het midden van die dingen was toen uw broer die uitnodiging vanuit België stuurde. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt hoelang u al les volgde voor u naar Kabul ging, zegt u dat u in 2013 naar de moskee ging en dat het verder ging tot 2014 toen u die uitnodiging kreeg. Door uw eerdere verklaringen betreffende het tijdstip waarop u uw lessen stopzette, zou dit echter willen betekenen dat u van 2013 tot begin 2016 (CGVS, p. 14) les volgde bij Jamaat Tablighi ondanks het feit dat u zelf aangeeft dat u 1.5 jaar les volgde (CGVS, p. 10). Het feit dat u de periode waarin u les volgde bij Jamaat Tablighi niet op een eenduidige en duidelijke manier weet af te bakenen, is opvallend gezien het feit dat dit element net een essentieel element uit uw relaas betreft.

Ten slotte bent u evenmin in staat om eenduidige verklaringen af te leggen betreffende het laatste moment waarop u les volgde bij Jamaat Tablighi. Zo verklaart u dat u niet meer dan een week in Afghanistan verbleef nadat u ophield met deze klassen te volgen. Nadien ging u naar Farah en van Farah naar Nimruz. U plaatste zowel het stopzetten van de lessen als uw vertrek uit Afghanistan in 2016 (CGVS, p. 10, 11, 4). U zegt echter eveneens dat u na het incident, waarbij uzelf wist te ontsnappen van een poging tot seksueel misbruik tegen uw persoon, niet meer terugkeerde naar de moskee (CGVS, p. 12) en dat uw vader u naar Iran stuurde na dit incident. Dit incident vond echter een maand voor 2016, bijna einde van 2015, plaats (CGVS, p. 11). Hieruit blijkt dat u zichzelf tegenspreekt betreffende het laatste moment dat u naar Jamaat Tablighi ging. U bent dus opnieuw niet in staat bent om zich eenduidig uit te drukken over het tijdsverloop van een essentieel element in uw relaas. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw asielerlaas verder ondermijnd.

Verder moet er ook worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-Generaal vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde betreffende uw ervaringen bij Jamaat Tablighi. Zo zegt u dat u niet langer dan 3 of 7 dagen naar de religieuze les mocht gaan omdat u nog te jong was (CGVS, p. 10). Op deze manier was u niet op de hoogte van mensen die effectief aanslagen verricht hebben doordat u ze na de les niet meer zag. U beperkt zich door te zeggen dat deze mensen naar Pakistan gestuurd werden (CGVS, p. 10). Ook kent u geen invloedrijke personen die gelinkt zijn aan Jamaat Tablighi (CGVS, p. 12). Dit is bijzonder gezien het feit dat u meermaals benadrukt dat ze een grote groep vormen die in heel Afghanistan informatie over u zou kunnen vastkrijgen (CGVS, p. 14). Wanneer u gevraagd wordt of de persoon die u les gaf, gekend was in de regio, zegt u dat u niet zoveel weet omdat er vele leraren waren. Gevraagd of de moskee aan bepaalde groeperingen gelinkt was, raakte u ook niet verder dan dat u hun netwerk niet kent (CGVS, p. 13). Indien u werkelijk 1.5 jaar les gevolgd heeft bij deze organisatie, zou er van u toch verwacht kunnen worden dat u meer kennis zou hebben over deze groep. Dit zorgt ervoor dat er opnieuw weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de periode dat u religieuze les volgde bij Jamaat Tablighi.

Uit het bovenstaande blijkt tevens dat u verwijzing maakt naar uw jonge leeftijd om uw gebrekkige kennis betreffende andere studenten van Jamaat Tablighi te verklaren (CGVS, p. 10). Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 21 april 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is. Dat u op 23 juli 1999 zou zijn geboren, blijkt dus na medisch onderzoek niet aannemelijk.

Hoewel u verklaarde niet akkoord te gaan met de door medische studie vastgelegde leeftijd (verklaring DVZ, punt 4), kan er toch worden geconcludeerd dat de vaagheid van uw verklaringen op geen enkele manier verklaard kan worden door uw jonge leeftijd in Afghanistan. Er kan dus niet worden ingezien dat u door uw jonge leeftijd enkel naar de klassen van 3 dagen en van 7 dagen kon gaan waardoor u op geen enkele manier weet had over andere studenten van Jamaat Tablighi.

Welnu, al deze hierboven opgesomde elementen maken duidelijk dat aan de door u aangehaalde asielmotieven geen geloof kan gehecht worden. U wist namelijk niet aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk les volgde bij Jamaat Tablighi, laat staan omwille van die reden een vervolgingsvrees koestert, wat net het kernelement uitmaakt van uw asielaanvraag. Bijgevolg kan niet worden ingezien op welke manier u vervolging vreest vanwege de leden van Jamaat Tablighi bij terugkeer naar Afghanistan.

Ten slotte gaf u bij DVZ en tijdens het gehoor bij het CGVS aan dat u problemen had met uw broer, B. (CGVS, p. 11). Tijdens het gehoor werd hier dieper op doorgegaan. Er konden echter geen concrete indicaties gevonden worden waaruit zou blijken dat u tot op heden vervolging vreest vanwege uw broer, B. Deze problemen begonnen bijna twee maanden (CGVS, p. 12) voor uw vertrek uit Afghanistan toen u terugkwam van de moskee met de papieren waarmee u Afghanistan wou verlaten. Hij zag dat het Engelse woorden bevatte. Vervolgens zei hij dat u uw religie wou achterlaten en begon hij u te slaan (CGVS, p. 11). Nadien geeft u echter aan dat er voor dit incident geen probleem was met B. (CGVS, p. 12) en dat hij u nadien met rust liet. Verder geeft u ook aan dat hij u telkens sloeg als u een fout maakte en dat dit normaal was. Bijkomend werd u gevraagd waarom u bij DVZ dan meldde dat u vervolging vreest omwille van uw broer (CGVS, p. 14). U zegt hierop dat ze niet begrepen over die mensen (Jamaat Tablighi) op het moment dat ze u sloegen, maar dat ze u nu wel geloven. U geeft zelfs aan dat uw ouders en broers nu in gevaar verkeren door deze organisatie (CGVS, p. 10). Ondanks het gegeven dat geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen inzake de lessen die volgde en bijgevolg aan uw ongerustheid over uw familie hieromtrent, ontbreken duidelijke indicaties dat u als volwassen man bij terugkeer een vervolgingsvrees ten opzichte van uw broer B. dient te koesteren zoals beschreven in de vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bevestigend hierbij is het gegeven dat u enkel naar de personen uit de Jamaat Tablighi verwijst als tijdens het gehoor naar uw vrees bij terugkeer wordt gevraagd (CGVS p.10)."

"De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara bevat louter persoonlijke gegevens die op zich geen informatie geeft over de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Betreffende de leeftijd dient te worden gesteld dat dit door medisch wetenschappelijk onderzoek werd bepaald en een taskara dan ook niet van die aard is om dergelijk onderzoek te weerleggen. Uw medisch attest geeft aan dat u twee littekens heeft aan uw been. Dit wijst op een geleden schade in het verleden, maar een dergelijk attest is niet van dien aard dat de context waarin de vastgestelde verwondingen werden opgelopen hierdoor bepaald kan worden. Dit attest is dan ook geen direct bewijs om de door u beweerde vervolging in Afghanistan aan te tonen en kan de bovenstaande beslissing dus niet wijzigen. De uitnodiging vanwege de stad Antwerpen volstaat evenmin om uw problemen in Afghanistan aan te tonen."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma, de discriminatie en de diepgewortelde schaamte waarmee terugkeerders te maken krijgen, benadrukt de Raad dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie over de verwestering en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker dient immers zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Een verwijzing naar (i) zijn broers die hem niet met open armen zullen ontvangen, (ii) een Afghaanse overheid die moeilijkheden ondervindt met terugkeerders, (iii) het risico op ontvoering of rekrutering, (iv) de socio-economische toestand en de jobmarkt in Afghanistan, is onvoldoende concreet uitgewerkt om de vaststellingen te ondermijnen dat verzoeker, die een ongehuwde, gezonde jongeman is, die in Afghanistan over een familiaal netwerk beschikt in een grote stad als Herat. Hij had ook de mogelijkheid om zelf naar Kabul te reizen om reisdocumenten te proberen verkrijgen. De door verzoeker bij het verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegde stukken betreffen zijn verblijf in België bij zijn broer en schoonzus, zijn integratie door het volgen van school en de daaraan gekoppelde werkstage, verschillende steunbrieven en de volgens hem daaraan gelinkte verwestering. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Europa sinds begin 2016 dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan werkelijk problemen zal kennen omwille van bepaalde opvattingen of het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017 blijkt dat het grootste

aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Herat-stad wordt omschreven als een relatief stabiele stad met een bruisend economisch, sociaal en cultureel leven het geweldsniveau en de impact van het conflict is er verschillend van de rest van de provincie Herat. De stad wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan beschouwd. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat dat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn nota en aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. Verzoekers algemene betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. Met het louter aanhalen van een fragment uit de COI Focus van 18 mei 2017, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Herat als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen andere elementen aan in zijn verzoekschrift.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Herat een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP